וְאִם הָיָה הַשֵּׁנִי מוּבְחָר מִמֶּנּוּ יְבִיאֶנּוּ. וכיון שדעת רב שמשנתנו ש'השני שבזוג ראשון קרב' היא כדעת רבי יוסי הסובר לגבי פסח ש'מצוה בראשון', אם כן כשם שבפסח סובר רבי יוסי שאם השני מובחר ממנו יקריבנו, כך גם במשנתנו, אם השעיר שבזוג השני מובחר מהשעיר שבזוג הראשון, יקריבנו. וכן אם מת השעיר לה' [שלדעת רב השני שבזוג ראשון ישתלח (ראה ביאורנו לעיל ע"א ד"ה שני)], אם אותו של זוג שני מובחר, ישלחנו (תוס' בדעה ראשונה). ויש סוברים, שההידור של מובחר אינו אלא בקרבנות הנאכלים, כגון פסח או חטאת חיצונה, או קרבנות הנעשים בעזרה, כגון עולה, וזאת כדי שתהא אכילת הכהנים או אכילת המזבח מן המובחר, אבל בשעיר המשתלח או בשעיר הפנימי הנשרף חוץ לשלש מחנות, אף אם היה השני מובחר, מצוה בראשון (תוס' בדעה שניה, ע"פ רש"ש; תוס' ישנים לעיל סב, ב).

כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר 'יָעֳמַד חַי' וְלֹא שֶׁחֲבֵירוֹ מֵת, מַאי מַשְׁמַע, שהרי הכתוב 'יעמד חי' מדבר על השעיר המשתלח, ולא על חבירו שיהא חי (ריטב"א).

'יָעֳמַד חַי' וְלֹא שֶׁכָּבַר עָמַד, שלשון 'יעמד' משמע שיעמוד פעם אחת ולא שתי פעמים (רש"י, והריטב"א כתב שלשון הגמ' לא משמע כך). ויש שפירש, ש'יעמד' משמע שכעת הוא מעמידו, ולא שכבר עמד בעבר (רבינו אליקים; ריטב"א, הכותב שיש ברש"י שני פירושים, וזהו אחד מפירושיו). ויש שפירש, שכיון שתחילה אמרה תורה 'ועשהו חטאת', ואחר כך אמרה 'והשעיר וגו' יעמד חי', משמע שדוקא אחרי שקורא שם חטאת על השעיר של לה', רק אז 'יעמד חי' השעיר של לעזאזל, ולא שכבר עמד חי קודם לכן (רש"ש).

אַמַּאי יָמוּת הַמְשֻׁתַּלַּח, ואין לפרש שימות השעיר המיועד להשתלח מהזוג השני, שהרי רבי יהודה לא הזכיר בדבריו את הבאת הזוג השני וההגרלה עליו, ואם כן בהכרח שהכוונה שהשעיר הנשאר מהזוג הראשון הוא שימות (תוס' ישנים).

וקושית הגמ' היא גם מדעת חכמים, כי ממה שלא פירש רבי יהודה בהדיא ש'שני שבזוג ראשון ימות' [אף שבודאי לכך כוונתו, וכפי שהתבאר], משמע שלא הוצרך לחלוק על חכמים אלא בדין חטאת ציבור, שלדעתו מתה ואינה רועה, אבל לא הוצרך לפרש שהוא חולק עליהם בדין בעלי חיים נדחים, וגם לדעתם השני שבזוג ראשון הוא שנדחה [ורועה] (שיח יצחק).

כִּי אֲמִינָא אַלִּיבָּא דְּרַבָּנָן, שממה שרבי יהודה אמר 'ועוד וכו'', משמע שבא לחלוק על חכמים בדבר נוסף, והיינו ששמע מהם שבעלי חיים אינם נדחים והשני שבזוג ראשון יקרב, וחולק עליהם אף בזה, וסובר שבעלי חיים נדחים, ולכן השני שבזוג ראשון ימות והשני שבזוג שני יקרב (רש"י) [וכאן חוזרת בה הגמ' ממה שסברה בתחילה שלדעת חכמים אין בעלי חיים נדחים, אלא חכמים חולקים על רבי יהודה, וסוברים שבעלי חיים נדחים (שיח יצחק)]. ויש שפירש, שמגוף דברי חכמים יש להוכיח שהם סוברים שבעלי חיים אינם נדחים, וכפי שרבא דייק בגמ' לעיל ['דייקא מתניתין כוותיה דרב'], שחכמים אמרו שאם של שם מת, השעיר שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תחתיו, ואילו המשתלח במקומו עומד, וזאת משום שבעלי חיים אינם נדחים (רעק"א, התמה מדוע רש"י לא פירש כן. וראה הערות הגרי"ש אלישיב, המוכיח שהתנא של המשנה לא סבר את דיוקו של רבא).

בְּשִׁלְמָא לְרַב בְּהָא פְּלִיגִי רַבִּי יְהוּדָה וְרַבָּנָן, והטעם שמחלוקתם אם בעלי חיים נדחים נשנתה לגבי שעיר המשתלח, כדי להשמיענו שאף על פי שאין בו עבודת פנים, שייך לומר בו דיחוי [לדעת רבי יהודה] (ע"פ ריטב"א).